

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2031	Κυριακὴ Ι' Ματθαίου (Μαθ. 17,14-23) 13 Αὐγούστου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὰ παιδιά στὸ Χριστό!

«Φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε» (Μαθ. 17,17)

Ένας δυστυχής, πολὺ δυστυχής, ἀγαπητοί μου, ποὺ ὁ πόνος του ἦταν μεγάλος, ἔρχεται καὶ πέφτει στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν παρακαλεῖ. Μὰ τί ἔχει; μήπως εἶνε φτωχὸς ζητιάνος, μήπως εἶνε ἀνεργός, μήπως εἶνε ἄρρωστος αὐτὸς προσωπικά; Οὔτε ζητιάνος οὔτε ἀνεργός οὔτε προσωπικά ἄρρωστος εἶνε, κι ὅμως γονατίζει μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ ζητᾷ βοήθεια, γιατί τοῦ συνέβη **μεγάλη συμφορά**.

Ποιά ἢ συμφορά; **Τὸ παιδί του** ἦταν ἄρρωστο. Ἄρρωστο; δὲ λέμε τίποτα. Μακάρι νὰ ἦταν ἄρρωστο, νὰ εἶχε φθίσι ἢ καρκίνο ἢ ἄλλη ἀσθένεια. Εἶχε κάτι χειρότερο, μιὰ περίεργη ἀσθένεια: **εἶχε δαιμονοπληξία**. Ὅπως ὑπάρχει ἠλεκτροπληξία, ἔτσι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ πάθῃ –Θεὸς φυλάξοι– δαιμονοπληξία, ποὺ εἶνε κάτι χειρότερο ἀπὸ τὴν ἠλεκτροπληξία.

–Μὰ κάτι περίεργα πράγματα λὲς σήμερα.

Καὶ ὅμως εἶνε πραγματικά. Οἱ ἄνθρωποι τρέμουν ν' ἀγγίξουν ἠλεκτροφόρα σύρματα, ἀλλὰ δὲν φοβοῦνται τὸ κακὸ ποὺ λέγεται δαιμονοπληξία. Τὸ παιδί αὐτὸ προτιμότερο νὰ ἀγγιζε ἠλεκτροφόρο σύρμα παρὰ ποὺ ἀγγιξε τὸ πονηρὸ πνεῦμα κ' ἔγινε δαιμονόπληκτο, **δαιμονιζόμενο**.

Τί θὰ πῆ δαιμονιζόμενος; Ὅτι δηλαδὴ τὸ πονηρὸ πνεῦμα μπῆκε μέσα στὴ σκέψι, στὴν καρδιά, στὸ συναίσθημά του, σὲ ὅλο τὸν ψυχοσωματικό του ὄργανισμό, κι ἀπὸ τότε τὸ λογικό του δὲν λειτουργοῦσε· ἦταν σὰν ἄλογο ποὺ σπάει τὸ χαλινάρι καὶ ἀχαλίνωτο πέφτει στὸ γκρεμό. Κι ὅταν τό ἔπιανε ἢ κρίσι, ἦταν ἀξιοθρήνητο· σὰν τὸ ψάρι ποὺ σπαρταράει ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα, ἔτσι σπαρταροῦσε κι αὐτό. Ἔβγαζε ἀφρούς ἀπὸ τὸ στόμα, ἔπεφτε στὸ νερὸ ἢ στὴ φωτιά.

Γι' αὐτὸ τὸ παιδί λοιπὸν ἦρθε ὁ πατέρας στὸ Χριστὸ καὶ τὸν παρακαλοῦσε.

***

Δυστυχισμένος ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, ὁ πατέρας αὐτὸς τοῦ εὐαγγελίου. Μὰ σὰν κι αὐτὸν ὑπάρχουν **πολλοὶ δυστυχεῖς γονεῖς**.

Ἄλλοι ἔχουν παιδιά **ἄρρωστα σωματικῶς** ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες. Βλέπει ἢ μάνα τὸ παιδί στὸ κρεβάτι νὰ λειώνῃ καὶ δὲν κοιμᾶται ὅλη νύχτα. Τρέχει ἀπὸ γιατρὸ σὲ γιατρὸ κι ἀπὸ κλινικὴ σὲ κλινικὴ, συμβουλευέται ἐπιστήμονες, ἀγοράζει φάρμακα, χρησιμοποιοῖ ὅλα τὰ μέσα. Κι ἅμα δῆ ὅτι αὐτὰ δὲν φέρνουν ἀποτέλεσμα, παίρνει τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιὰ καὶ τρέχει σὲ βουνὰ – λαγκάδια, ναοὺς κ' ἐξωκκλήσια καὶ ἱερὰ προσκυνήματα, πέφτει καὶ παρακαλεῖ καὶ τάζει τάματα, ἀρκεῖ νὰ γίνῃ τὸ παιδί της καλά.

Ἄλλοι ὅμως εἶνε ἀκόμη πιὸ δυστυχισμένοι, γιατί τὰ παιδιά τους **πάσχουν** ὄχι σωματικῶς ἀλλὰ **ψυχικῶς**. Τὰ παιδιά τους εἶνε ὑγιέστατα· τὰ μάγουλά τους κόκκινα σὰν μῆλα Καλιφορνί-ας, τὰ μπράτσα τους γερά, τὰ πόδια τους δίνουν κλωτσιές στὴ μπάλλα καὶ διαπρέπουν στὰ γήπεδα, ἔχουν δύναμι νὰ σπάσουν χαλίκι στὸ δημόσιο δρόμο, εἶνε 100% γερά. Μὰ τί νὰ τὰ κάνης; Προτιμότερο νὰ εἶχαν κάποια ἀσθένεια, κάποιο μικρόβιο. Γιατί ὅπως τὸ σκουλήκι μπαίνει στὴν καρδιά τοῦ δέντρου καὶ σιγὰ - σιγὰ τὸ σαπίζει, ἔτσι μέσα στὰ γερά κορμιά μπαίνει κάποιο **δαιμόνιο** καὶ τὰ παιδιά αὐτὰ πάσχουν ψυχικά, ἔχουν δηλαδὴ κακίες καὶ ἐλαττώματα.

Καὶ ποτέ ἄλλοτε τὰ παιδιά δὲν εἶχαν τόσες **κακίες καὶ ἐλαττώματα** ὅπως ἔχουν σήμερα.

Νὰ σᾶς παρουσιάσω μερικὲς **«φωτογραφίες» ψυχικῶν καταστάσεων** τῶν παιδιῶν; Τὸ εἶνα ἀνάβει μὲ τὸ πρῶτο ὅπως ἢ βενζίνη, εἶνε εὐερέθιστο, θυμώνει κι ἀναστατώνει τὸ σπίτι καὶ τὴ γειτονιά. Τὸ ἄλλο παιδί ἔχει τέτοια ζήλεια, ποὺ ἢ μάνα δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἓνα δῶρο στὸ ἀδελφάκι του, κιτρινίζει ἀπ' τὸ κακό του. Τὸ ἄλλο, ἂν δὲν τοῦ κάνουν τὸ θέλημά του, πεισμώνει σὰν τὸ μουλάρη, οὐρλιάζει, πέφτει κάτω καὶ χτυπιέται. Τὸ ἄλλο παιδί, ἅμα δῆ στὸ δρόμο κανένα κουτσὸ ἢ τυφλὸ ἢ ἀνάπηρο μὲ δεκα-νίκια, κανένα γέρο σκυφτὸ μὲ ραβδί, ἔχει τὸ δαιμόνιο τῆς εἰρωνείας καὶ τοῦ ἐμπαιγμοῦ, πε-

ριπαίζει μικρούς και μεγάλους. Τὸ ἄλλο ἔχει μέσα του τὴ μανία τῆς καταστροφῆς· σπάζει πιάτα, ποτήρια, ὅ,τι βρῆ μπροστά του, εἶνε μία μάλιστα τοῦ σπιτιοῦ. Βλέπεις και σὲ χωριὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν τὸ δαιμόνιο αὐτὸ νὰ καίνε σπαρτά, νὰ ξερριζώνουν δεντράκια, νὰ καταστρέφουν φυτείες, νὰ πιάνουν μικρὰ ζῶα ἢ πουλιὰ και νὰ τὰ τυφλώνουν, νὰ κόβουν τὶς οὐρὲς ἢ τ' αὐτιά τους, νὰ τὰ τυραννοῦν, νὰ τὰ βασανίζουν. Ἄλλα παιδιὰ ἀνοίγουν τὸ στόμα τους κι ἀντὶ ν' ἀκούγεται δοξολογία στὸ Θεὸ κατὰ τὸ «*ἐκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον*» (Ψαλμ. 8,3. Ματθ. 21,16), ὁ διάβολος βγάζει ἀπ' τὸ στόμα τους βρισιὲς και βλαστήμιες. Ἀκοῦς μικρὰ παιδιὰ και δὲν λένε ποτέ ἀλήθεια, τὰ στόματά τους ἔχουν γίνει φάμπρικα τῆς ψευτιᾶς, αἰσχρολογοῦν και κάνουν νὰ κοκκινίζουν τὰ μάγουλα και τοῦ γέρου· και τὸ χειρότερο, βλαστημᾶνε τὰ ὄσια και ἱερά, τὴν Παναγία, τὸ Χριστό!

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ **ἔχουν πάθει δαιμονοπληξία** κλάψτε τα, θὰ ἔχουν κακὴ ἐξέλιξι· εἶνε ὑποψήφιοι διαρρηκτες, κλέφτες, πλαστογράφοι, δολοφόνοι· εἶνε αὐτοὶ ποὺ μεθαύριο θὰ σηκώσουν ρόπαλα νὰ χτυπήσουν τὴ μάνα και τὸν πατέρα, θὰ γίνουν μητροκτόνοι και πατροκτόνοι. Ἔχουν ὑποστῆ ἀλλοίωσι ψυχικὴ, μέσα τους ἔχουν εἰσέλθει ὄχι ἓνα ἀλλὰ πολλὰ δαιμόνια, και σπαράζουν, και πέφτουν στὴ φωτιά και στὸ νερό, στὰ κακὰ ποὺ λέει ἡ Γραφή.

Δυστυχημένοι οἱ γονεῖς ποὺ ζοῦν στὸν αἰῶνα αὐτόν, ποὺ τόσο καυχᾶται γιὰ τὴν πρόοδό του! **Τί πρέπει νὰ κάνουν;** Νὰ λάβουν ριζικὰ μέτρα. Τί δηλαδή; νὰ πᾶνε τὰ παιδιὰ τους σὲ γιατρούς, σὲ εἰδικὰ σχολεῖα και ἀναμορφωτήρια ἀπροσαρμόστων, νὰ ἐπικαλεσθοῦν ἀστυνομία και δικαστήρια ἀνηλίκων; Ἄς τὰ χρησιμοποιοῦν ὅλα.

Ἄλλά, ἀδελφοί μου, ὅσοι πιστεύουμε στὸ Χριστό, πρέπει νὰ καταλάβουμε ἓνα πρᾶγμα. Καλὰ εἶνε και τὰ σχολεῖα και τὰ ἀναμορφωτήρια και οἱ παιδικὲς κατασκηνώσεις και τὰ ἄλλα μέσα, ἀλλὰ τίποτε δὲν κάνουμε· χτίζουμε ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐὰν δὲν ἀκούσουμε ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο τὴ φωνὴ ποὺ ἀπευθύνεται ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς γονεῖς· εἶνε ἡ φωνὴ Ἐκείνου ποὺ ἀγαπάει τὰ παιδιὰ κι ἀνέβηκε γι' αὐτὰ μέχρι τὸ Γολγοθᾶ, ἐκείνου ποὺ ἀπλώνει τὰ πανάγια του χέρια σὲ ὄλους και μᾶς λέει· Γονεῖς ὅσοι ἔχετε τέτοια παιδιὰ, **«φέρετέ μοι αὐτὰ ὦδε»** (Ματθ. 17,17), φέρτε τὰ παιδιὰ σας σ' ἐμένα.

Και σήμερα ὁ Χριστὸς εἶνε στὸν κόσμον και θαυματουργεῖ, κάνει μεγάλα θαύματα. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι. **«Ὅσοι πιστοί!»**, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, φέρτε τὰ παιδιὰ

σας ἐδῶ. **Ποῦ ἐδῶ;** Φέρτε τα στὸ κατηχητικὸ σχολεῖο ν' ἀκούσουν τὸ ἀλφάβητο τῆς πίστεώς μας, φέρτε τα στὴν ἐξομολόγησι νὰ ποῦν τ' ἁμαρτήματά τους στὸν πνευματικὸ πατέρα, φέρτε τα στὴ θεία λειτουργία ν' ἁγιασθοῦν, φέρτε τα στὴ θεία κοινωνία νὰ μεταλάβουν σῶμα και αἷμα Χριστοῦ, συνηθίστε τα στὴ νηστεία, στὴν προσευχή, στὶς ἱερὲς ἀσκήσεις.

Φέρτε τὰ παιδιὰ σας στὴν Ἐκκλησία! εἶνε ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ. Μὰ ἀκοῦνε οἱ σημερινοὶ γονεῖς τὴ φωνὴ αὐτῆ; Λὲς και ὁ διάβολος τοὺς ἔφραξε τ' αὐτιά με βουλοκέρι, δὲν ὑπάρχουν αὐτιά ν' ἀκούσουν. Ὁ φόβος τῶν γονέων εἶνε, μήπως τὰ παιδιὰ τους πλησιάσουν τὸ Χριστό, μήπως πιάσουν στὰ χέρια τὸ Εὐαγγέλιο, μήπως γίνουν παιδιὰ θρησκευτικὰ και «καθυστερημένα», μήπως σπουδάσουν θεολογία και γίνουν ἱεροκήρυκες... Και βλέπεις σήμερα χίλια χωριὰ στὴ Βόρειο Ἑλλάδα δὲν ἔχουν ἱερεῖς, γιὰτὶ δὲν γίνεται κανεὶς πλέον ἱερεὺς, μέσα στὸν κόσμον αὐτὸν τῆς διαφθορᾶς.

Ἄλλὰ ἀλλοίμονο! –και σημειώστε το καλά– παιδιὸ ποὺ δὲν πηγαίνει στὸ Χριστό, θὰ πάη στὸ θέατρο τὸ ἀνήθικο, στὸ βιβλίο τὸ φαρμακερὸ, στὸν κινηματογράφο τὸ γκαγκστερικό, στὰ κέντρα τῆς διαφθορᾶς, στοὺς οἴκους τοῦ αἴσχους. **Παιδιὸ ποὺ δὲν πηγαίνει στὸ Χριστό, θὰ πάη στὸν διάβολο.** Και τότε ἐτοιμαστήτε, πατέρα και μάνα, νὰ ὑποφέρετε. Τὸ παιδάκι ἐκεῖνο, ποὺ κρατᾶς τώρα στὴν ἀγκαλιά σου και τὸ λὲς «ἀγγελούδι» σου, θὰ γίνη ἓνας γορίλλας, ἓνας πίθηκος, ἓνα τετράποδο, ἓνα ζῶο, ἓνας κακοῦργος, ἓνας δαιμονιζόμενος, ποὺ θὰ σὲ βασανίση.

* * *

Γονεῖς! σήμερα τὸ εὐαγγέλιο μᾶς καλεῖ, ἂν θέλουμε ὁ τόπος αὐτὸς νὰ μὴ καταστραφῆ, νὰ ἐνδιαφεροῦμε γιὰ τὰ παιδιὰ. Δὲν εἴμαστε ἐναντίον τῆς προόδου, ὄχι! Νὰ προοδεύσουν τὰ γράμματα και οἱ ἐπιστήμες, νὰ γίνη ριζικὴ μεταρρύθμισι ἀπ' τὸ νηπιαγωγεῖο μέχρι τὸ πανεπιστήμιο, νὰ θεμελιώσουμε νέα ἐκπαιδευτήρια και νέα πανεπιστήμια. Εἴμαστε ὑπὲρ τῆς μεταρρυθμίσεως ὑπὸ ἓναν ὄρον· **μεταρρυθμιστὴς νὰ εἶνε ὁ Χριστὸς** και μόνο ὁ Χριστὸς. Ἐὰν μέσα στὰ σχολεῖα δὲν βάλουμε θεμέλιο τὸ Χριστό, τότε δὲν θὰ ὑπάρξη καμμία πλέον ἀληθινὴ μεταρρύθμισι· εἶνε ψεύτικη κάθε μεταρρύθμισι ποὺ δὲν στηρίζεται ἐπάνω στὸν θεμέλιο λίθο. Και ὁ «*θεμέλιος*» λίθος και τοῦ σχολείου και τῆς οἰκογενείας και τοῦ ἔθνους εἶνε «*Ἰησοῦς Χριστὸς*» (Α' Κορ. 3,11)· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε και ὑπερψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**